

4/2022

R

O

D

I

N

A

Nepoškvrnenej

Vďaka za ruženec

Svätá Panna Mária,
o ruženec prosíš.
Pri rôznych zjaveniach
so sebou ho nosíš.

Veľmi si vážime
tvoj ruženec svätý.
Denne odriekame
tej modlitby vety.

Snažíme sa vhĺbiť
do modlitby deju
a prežívať slová,
ktoré nám z úst znejú.

Denne sa s úctou
ruženec modlíme.
V tvoje prislúbenia
skutočne veríme.

Vďaka, Panna Mária,
vďaka za ruženec.
Prijmi od nás do neba
tej modlitby veniec.

Božena Matejovičová

Vydáva:

Rodina Nepoškvrnenej

038 31 VRÍCKO 190

☎ 043/493 37 41

ICO 17 057 221

e-mail:

rodinaneposkvrnenej@gmail.com

Bankové spojenie:

Číslo účtu: 18539362/0200

IBAN: SK27 0200 0000

0000 1853 9362

Zodpovedný redaktor:

Sr. ThLic. M. Alžbeta Lukasová

Redakčná rada:

Sr. M. Alica, Sr. M. Jaroslava,

Sr. M. Norberta, Sr. M. Timotea

Ilustrácie: Miroslav Lechan

Jazyková úprava:

Mgr. Danka Kubičková

Výchádza 5-krát ročne

Ročník XXX.

Evidenčné číslo: EV 3173/09

Tlačiareň: P+M Turany

Cirkevné schválenie:

Rímskokatolícky

biskupský úrad

Banská Bystrica,

Nº. 400/01 z 26.3.2001

ISSN 1335-8030

Dátum vydania: október 2022

„Modliť sa ruženec znamená zveriť naše starosti milosrdným srdciam Ježiša a jeho Matky.“

(sv. Ján Pavol II.)

V dnešnej dobe, plnej chaosu a neistoty, je ruženec záchytným bodom, o ktorý sa môžeme bezpečne oprieť. Je to naše „záchranné koleso“ v mori problémov a nástrah. Modlitba ruženca vnáša do duše pokoj, pokoru. Akoby nás naša nebeská Matka vzala za ruku a učila hľadiť na život z inej perspektívy. Z perspektívy dôvery a oddanosti do Božej vôle. Ponorit' sa do modlitby ruženca je ako ponorit' sa do Matkinho náručia, pritúliť sa k jej Nepoškvrnenému Srdcu, ktoré bije pre Ježiša a pre nás. Nebeská Matka nás učí prinášať obety, lebo láska je predovšetkým obeta. Vie, čo je bolesť, smútok, strach, samota, nepochopenie... Prostredníctvom ruženca nás vedie tajomstvami

(pokračovanie na nasledujúcej strane)

Obsah:

Podceňované „maličkosti“	2
Ruženec je dar	5
Hľadme na Máriu	6
Brat Ruženec	9
Kto vytrvá do konca	14
Panna Mária – Rozvázovačka uzlov	17
Veľkosť otca kardinála	20
Misia pre každého	22
Fatima stále aktuálna	24
Svedectvá a spomienky	27
Svedectvá z kríža	29
Ohlasy	30
Informácie	31
Osemsmerovka	32

Rodina Nepoškvrnenej spracúva osobné údaje v súlade s platnou právnou úpravou. Princípy ochrany osobných údajov, podľa ktorých postupuje, ako aj kontakt na zodpovednú osobu, sa nachádzajú na www.gdpr.kbs.sk.

Ježišovho života, ktorý je aj jej životom. Učí nás v týchto tajomstvách spoznávať a milovať jej Syna, nášho Boha. Spolu s Pannou Máriou opäť a znova kráčame z Betlehema až na Golgotu. Pozeráme na kríž, ale za ním už vidíme svetlo vzkriesenia, svetlo nádeje. Ruženec nám svieti na cestu, je ako niť, ktorá nás vyvedie z tmavého bludiska všetkých ťažkostí a protivenstiev. Potrebujeme vnímať ruženec predovšetkým srdcom ako dar nebeskej Matky svojim deťom.

Ruženec je náš „telefón do neba“. A je úžasné, že Panna Mária ho nikdy nevypne, nikdy nie je „nedostupná“. To iba my sami občas (či často) strácame jej číslo... Matka milosrdenstva nás zablúdených nájde a zachráni aj vtedy, keď prestávame dúfať. Ba práve v takých okamihoch sa najsilnejšie prejaví jej sila a moc, ale aj jej materinská neha. Dotkne sa našich srdiec a ešte pevnejšie obnoví vzájomné spojenie. Pomáha nám nájsť pokoj a radosť aj v tých najťažších skúškach. Utíši bolesť, vylieči či zmierni chorobu, vytrhne zo závislostí, obnoví vzťahy, rozpletie uzly neriešiteľných problémov, zachráni duše pre nebo.

Všetky Máriine cesty vedú ku Kristovi. Ruženec vedie k Márii. Kráčajme s ružencom a s nebeskou Matkou cez všetky životné prekážky, protivenstvá a búrky. Jej Nepoškvrnené Srdce je naším svetlom a útočiskom.

Obnovme svoju horlivosť v modlitbe ruženca a prosme, aby sa k nej vrátili tí, ktorí na ňu zabudli, a aby sa ju naučili modliť aj tí, ktorí to ešte nevedia.

Adriana Bobeničová, členka RN

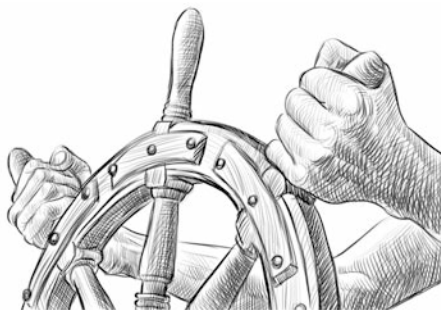
Podceňované „maličkosti“

Jedna poviedka hovorí o rybárovi, ktorý sa vydáva loviť na nepokojné more. Jeho zostarnutá matka je pochopiteľne veľmi znepokojená, pretože blížiaci sa búrka čoraz viac zúri, vlny i vietor silnejú. Starostlivá mama má obavu o svojho syna, ktorý sa nevracia, a preto vychádza na breh rozúreného mora s ružencom v ruke.

Stmieva sa. Ustrašená mama vchádza do mora. Nevadžia jej vlny. Z očí jej tečú slzy bolesti a utrpenia. Tieto slzy ubolenej mamy, padajúce do mora, akoby pomaly, ale isto tíšili more, ktoré sa stáva stále pokojnejším. Zrazu sa na obzore ukáže malá bodka a mama vie, ona to cíti: to je loď jej syna. Loď, ktorá hoci je ešte veľmi

d'aleko, sa, vďaka Bohu, stále viac približuje. Až konečne je tak blízko, že syn môže z nej vyjsť, objasť svoju ubolenú, ale teraz už šťastnú mamu, ktorú nielen prekvapí, ale priam zaskočí otázkou: „Mama, ako si to dokázala?“ Mama pozerá na neho s naširoko otvorenými očami, pretože nerozumie synovej otázke. Syn pokračuje: „Ako si to dokázala, že si mi odtiaľto z brehu hodila až tam, d'aleko do mora, k mojej loďke šnúru s uzlami? Búrka mi zničila kormidlo na lodi. Jednoducho, nemal som šancu ovládať loď a vrátiť sa domov. Ale ty si mi hodila tú šnúru s uzlami; ja som sa jej chytil a rúčkovaním som sa dostal až sem, na breh, a tak som sa zachránil!“

Je to poviedka, ale vieme veľmi dobre, že nesie v sebe posolstvo. Práve v mesiaci svätého ruženca týmto príbehom chce byť zodpovedaná otázka: Čo znamená táto „šnúra s uzlami“, ktorú voláme svätý ruženec? Nejedna mama, ktorej dieťa sa stratilo v búrke nástrah života; nejedna mama s bolesťou, ale i dôverou preberá zrnká ruženca za záchranu svojich detí a „hádže“ túto „šnúru“ smerom k nim, aby sa jej chytili a rúčkovaním, držiac sa týchto „uzlov“, sa napokon dostali k mame. Ale nielen k mame pozem-

skej, ale aj k Mame nebeskej. K Mame nás všetkých, k Panne Márii. Stále nám treba ďakovať za mamy, za babky, ktoré túto „šnúru s uzlami“ dávali a stále dávajú svojim deťom a to už od útleho detstva, aby si aj tie najmenšie deti navykali na modlitbu svätého ruženca. Vďaka mamám a babkám, ktoré keď takto robia, veľmi dobre vedia, že tým, ktorým sa pokazilo „kormidlo“ ich života, znovu treba ukázať ruženec. Treba im hodiť túto záchrannú šnúru s uzlami, aby sa dostali k správnejmu cieľu a boli zachránení.

Učte deti modliť sa; berte ich do Božieho chrámu na svätý ruženec, na svätú omšu. Svojich synov a vnukov povzbudzujte k miništrovaniu, aby nachádzali miesto pri oltári. Ale tiež, vážne vás povzbudzujem, aby ste sa aj reálne dívali na životy vašich detí. Nezakrývajte ich hriechy, ale ich za ne ani nezavrhujte, naopak, pomáhajte im dostávať sa z nich.

Niekedy pomoc prichádza možno neskoro práve preto, lebo zodpovední za výchovu dlho zakrývali hriechy detí, mladých. Treba pomáhať odstraňovať hriechy a predchádzať im, aby do nich nepadali.

Dobre vieme, že život nie je čierno-biely. Ani jeden človek nie je taký dokonalý, že by nemal čo naprávať. Ale platí aj to, že kto kráča dobrou cestou života, sa môže aj pošmyknúť a môže sa stať zlým. Vieme tiež, že môžu byť aj takí, ktorí vlastnou silou nepovstanú z pádov života a v týchto pádoch sa môžu pomerne dlho zmietať. Raz je nám lepšie, raz ťažšie; raz sme hore, inokedy dole; ale bez neustálej námahy a snahy sa na našej životnej ceste nedá napredovať. Nemôžeme jednoducho zastať. A ako je dobre, keď na tejto našej ceste nie sme sami!

Spomínam mamy, babky, ale sú tu predsa aj otcovia, dedkovia, ktorí ak absentujú v rodine, vo výchove, veľmi to cítiť, a mladá generácia si to nesie do života často ako deficit. A do pomoci jedni druhým sú samozrejme zapojení všetci, ktorí prežívajú duchovné otcovstvo, materstvo, ktorým na druhých záležitosti ako na priateľoch, bratoch, sestrách...

Na osobnej púti do neba, ale aj pri pomoci druhým, treba upozorniť

na to, aby sme dávali veľký pozor aj na takzvané „maličkosti“. Lebo „maličkosti“, či sú to rôzne symboly, znaky, amulety, červená stužka na ruke, horoskopy, vedomie osudovosti alebo niečo podobné, nad čím niekedy mávneme rukou a povieme: „To je len taká zábava,“ každá jedna takáto „maličkosť“ má svoj veľký význam s negatívnym dopadom. Nepodceňujme to!

Nepodceňujme maličkosti ani v pozitívnom význame, veď vieme, že kto chce dosiahnuť veľké veci, musí začať s maličkými. Obrazne povedané: kto chce chodiť raz na vysokú školu, najskôr sa musí v prvej triede naučiť písať. Na vysokej škole si už ani nespomenie, že sa niekedy učil písať. Ale bez toho by to nešlo. Ak chce niekto hrať futbal alebo vystupovať na hory, štíty, musí ho mama ešte ako malého naučiť robiť prvé kroky. A on si neskôr možno vôbec nespomenie na to, koľkokrát spadol, keď robil svoje prvé krôčiky. Maličkosť? Kdežeby! Tam začal ten veľký výstup na hory alebo behanie po futbalovom ihrisku. Každá veľká vec takto začína; ale bohužiaľ, aj každá veľká zlá vec začína cez maličkosti. Naozaj to nie je jednoducho, vedieť rozpoznať a vyberať si len dobro, lebo žijeme vo svete. Veci

zo sveta na nás doliehajú, ovplyvňujú nás. Ale my „nie sme zo sveta,“ nemáme byť zo sveta. Povedal to sám Ježiš! My nemôžeme preberať všetko to, čo ponúka svet. My sa nemôžeme opičiť po tomto svete. My musíme mať v sebe ochranný senzor, ktorý nás upozorní: „Toto nie!“

Ruženec sa modlíme preberaním – rúčkovaním nepatrných zrníček navlečených na neveľkej šnúrke. Každé premodlené Zdravas' nás posúva o jedno zrníčko bližšie k pevnému brehu, našej Istote, ktorou je Boh. Cez túto nepatrnú modlitbu, ktorú je treba oživiť v našich rodinách, môžeme vyprosiť veľké veci. Mesiac október

– mesiac posvätného ruženca, nám znova pripomína i ponúka túto možnosť – vyprosiť veľké veci pre nás i pre celý svet. Zvlášť, keď sa znova zjednotí v modlitbe posvätného ruženca milión detí na celom svete. Nech je ruženec našou normálnou výbavou na celý život. Prosme a dostaneme... Verme sile modlitby posvätného ruženca, najmä ak sa budeme modliť na úmysly Panny Márie, ako nás ona sama k tomu povzbudzuje v Medžugorí. Nikdy to neofútujeme a nestratíme sa ani pre večnosť!

✠ *Mons. Stanislav Stolárik,
rožňavský biskup*

Ruženec je dar

„*Ruženec sme dostali ako dar. Je to niečo, čoho sa môžeme dotýkať, držať ho a uchopiť ho v ťažkých momentoch svojho života. Je to ako uchopenie Máriinej ruky...*“ (Fr. Carlos Aspiroz Costa OP).

Už ako malé dievča si pamätám, že sme sa v našom kostolíku na dedine vždy pol hodinu pred svätou omšou modlievali posvätný ruženec. Modlievala som sa ho so starou mamou, ktorá ma ho naučila modliť sa, a neskôr aj so svojimi kamarátkami počas štúdia na strednej škole.

Ako plynie čas, v mesiacoch zasvätených Božej Matke, už aj ja s radosťou učím deti v škole pomodliť sa najprv jeden desiatok posvätného ruženca – Pán Boh nám dal predsa desať prstov. Neskôr deti dostanú aj „ozajstný“ ruženec a spoločne sa modlíme túto modlitbu, vysvetľujeme si jednotlivé tajomstvá, ktoré nás cez Máriu vedú celým Ježišovým životom až po nebesia. Tam, kde je náš skutočný Domov...

Často máme pocit, že je toho na nás všetkých akosi priveľa.

Máme mnoho starostí, povinností, trápime sa nad tým, čo všetko musíme vyriešiť, vybaviť a na čo nemieme zabudnúť. Vezmeme do ruky ruženec, chceme sa modliť, ale naše myšlienky utekajú iným smerom. Áno, stáva sa to aj mne a veľmi často. Vtedy zatvorím oči a spomeniem si, že je dôležité len tak byť. Byť v pokoji, v Božej prítomnosti, v Máriinej prítomnosti. Veľmi mi pomáha, ak jednotlivé desiatky posvätného ruženca obeťujem konkrétne za niekoho.

Obdobie pandémie a opatrení okrem iného spôsobilo, že sa spoločná modlitba posvätného ruženca pred svätou omšou aj z nášho kostolíka vytratila. Bolo mi z toho akosi smutno. Veď na koho sa obrátíme, ak nie na Božiu a našu Matku? Ak sme v kostolíku aspoň dve, začneme sa modliť spolu a ľudia, ktorí prichádza-

jú, sa postupne pridávajú k spoločnej modlitbe. A vtedy mi prídu na myseľ slová krásnej mariánskej piesne z Jednotného katolíckeho spevníka: Pôjdem v tejto chvíli šťastnej k čistej Lalii, k Ružencovej a krásnej Panne Márii. Volat' budem: Zdravas', Mária, pros za nás, ružencová Matka Božia, oroduj za nás...

Všetkým nám prajem, aby sme sa vždy s dôverou obracali na Božiu Matku a držali sa jej ruky, ktorá nás nikdy nepustí.

Alexandra Hollá, členka RN

Hľadme na Máriu

V októbri roku 2018 mali sestry z Rodiny Nepoškvrnenej príležitosť putovať s poľskou skupinou do Pompejí. Počas tejto púte sa spoznali s pánom Marekom Wošom, súčasným apoštolom modlitby ruženca v Poľsku, zakladateľom vydavateľstva Rosemaria a autorom životopisu Bartolomeja Longa, ktorý nám ochotne udelil súhlas na preklad a vydanie tejto knihy v slovenčine. Položili sme mu niekoľko otázok, ktoré nám priblížia jeho pohľad na ruženec aj na Bartolomeja Longa.

V roku 2010 ste založili v Poľsku vydavateľstvo *Rosemaria*. Čo vás k tomu viedlo?

K založeniu vydavateľstva došlo trochu zvláštnym spôsobom. Na istý čas som prišiel o svoju stálu prácu. Žil som len z príležitostnej práce a uvažoval som o tom, že emigrujem. Ešte predtým som však chcel za posledné peniaze vydať životopis Bartolomeja Longa. Táto záležitosť mi veľmi ležala na srdci, pretože už od roku 2003 som rozširoval kult tohto blahoslaveného v Poľsku tým, že som písal o ňom prakticky do všetkých katolíckych časopisov aj na internete. Bartolomeja Longa som vnímal ako veľmi dôležitého patróna pre dnešné časy, a preto som chcel o ňom hovoriť čo najviac. Napokon vzniklo vydavateľstvo, ktorého hlavným cieľom je publikovanie kníh, ktoré sú nejakým spôsobom spojené s ružencom

a Pompejami. Vydali sme všetky knihy, ktorých autorom je Bartolomej Longo, tiež knihy o ňom a aj Pompejskú novénu. Okrem toho vydávame knihy, ktoré sa týkajú dejín Cirkvi a životopisy svätých. Zrealizovali sme tiež natočenie niekoľkých filmov a audio nahrávok.

Hlavným mottom vášho vydavateľstva je: „Naša cesta je cesta Márie. Chceme ju poznať a kráčať s ňou k Ježišovi.“ Ako by sme mohli toto vaše motto naplniť vo svojom živote?

Predovšetkým tým, že budeme odpovedať na výzvy Ducha Svätého a necháme sa inšpirovať životom Panny Márie. Aj my máme neustále vychádzať v ústrety ľudským potrebám a problémom, či už materiálnym alebo duchovným. Život kresťana má byť poznačený službou bližnému. Bartolomej Longo, tak ako aj Ludvik z Casorie, hovoril, že nikoho, kto je hladný, neobrátíme tým, že mu budeme ohlasovať evanjelium a hovoriť mu o prikázaniach. Najprv ho musíme nakŕmiť, ohriať, zaodiať ho, a až potom sa jeho srdce môže otvoriť pre radosť zvesti – evanjelium. O našej viere svedčia skutky.

Hľaďme na Pannu Máriu a učme sa ju nasledovať v jej citlivosti

a vynaliezavosti. Mária k tomu, aby vykonala veľké diela, nepotrebovala veľa. Stačí, ak sa pozrieme na úbohé podmienky, v ktorých sa narodil Pán Ježiš, na to, ako vychádzala v ústrety ľuďom, ktorí potrebovali pomoc – ako napríklad jej príbuzná Alžbeta, mladomanželia v Káne Galilejskej... Mária toto všetko robila tak, že bola započúvaná do Božieho slova. Bola nezvyčajne bdelá a citlivá. Mala neopakovateľný vzťah s Bohom – ako Nevesta Ducha Svätého a súčasne Ježišova matka. Aj tieto pravdy sú ukryté v modlitbe posvätného ruženca.

Kedy ste sa prvýkrát stretli s modlitbou Pompejskej novény a aká je vaša osobná skúsenosť s ňou?

Hoci Bartolomej Longo je známy hlavne ako autor Pompejskej novény, ja som ho najprv poznal z inej strany. K novéne som sa dostal až po určitom čase. Najviac ma oslovilo to, že Mária dala tým, ktorí sa ju budú modliť, príslub, že dostanú potrebné milosti. Mnohokrát som sa už modlil Pompejskú novénu a vždy som dostal milosti, hoci nie vždy presne tak, ako som o ne prosil. Viem, že táto modlitba otvára oči. Ak sa ju modlíme dobre... Modlil som sa na rôzne úmysly, ale po určitom čase som došiel

k záveru, že najlepším úmyslom je modliť sa o splnenie Božej vôle v mojom živote alebo v živote niekoho iného. S určitosťou môžem povedať, že Boh najlepšie vie, čo je pre nás dobré. Preto mu úplne odovzdajme seba i svoje úmysly.

Hlavnou modlitbou Pompejskej novény je modlitba posvätného ruženca. Ako vnímate túto modlitbu a čo nám môže priniesť v dnešnej dobe?

Presne tak. Základom Pompejskej novény je ruženec – jeho 15 (prípadne 20) tajomstiev. Som presvedčený o tom, že Mária, pozývajúc nás k modlitbe ruženca, nás prosí, aby sme spomalili životné tempo, aby sme sa zamysleli nad sebou, najmä teraz, keď je všetko ponorené do chaosu, keď sa všetci kamsi ponáhľame a stále nemáme čas. Matka Božia nám hovorí: „Nájdí si čas na modlitbu, otvor Sväté písmo. Rozjímaj o evanjeliových tajomstvách, rozprávaj sa s Ježišom, odovzdaj Bohu svoje záležitosti a problémy, poďakuj sa za všetko, čo máš.“ A vhodným prostriedkom k tomu všetkému je práve ruženec.

Prečo ste sa rozhodli napísať životopis Bartolomeja Longa?

Bartolomej Longo je pre mňa dôležitou a veľmi inšpirujúcou osobou.

Bol to človek, ktorý istý čas bojoval proti Cirkvi, hoci pochádzal zo zbožnej katolíckej rodiny. Napriek všetkému, čím prešiel, urobil vo svojom živote veľké zmeny. Z rebela, antiklerikála, okultistu, špiritistu – stal sa apoštol ruženca. Bartolomej bol napriek obráteniu pokúšaný zlým duchom, ktorý mu vlieval beznádej. Nahováral mu, že napriek svojmu obráteniu príde do pekla, pretože sa predtým oddal službe satanovi, dokonca bol jeho kňazom. Keď ho trápili myšlienky na samovraždu, pripomenul si prísľub sv. Dominika, že kto šíri ruženec, bude spasený. Práve vtedy bol v Pompejách. Padol na kolená a sľúbil, že neopustí toto miesto, kým tam nerozšíri ruženec. Boh prijal jeho prísľub a Bartolomej dostal oveľa viac, ako si mohol čí len predstaviť... Bartolomej nás inšpiruje k modlitbe za hriešnikov

a pripomína nám, že nikoho nemôžeme odpísať, pretože aj keby bol najväčším hriešnikom, môže sa obrátiť a stať sa svätým!

Ako ste prijali našu prosbu o súhlas publikovať tento životopis v slovenčine?

Pre mňa to bola veľká nádej a zároveň aj radosť. Radosť z toho, že táto kniha bude preložená do slovenčiny, ale predovšetkým nádej, že príklad života blahoslaveného Bartolomeja Longa bude inšpirovať čitateľov k tomu, aby siahli po ruženci, po Pompejskej novéne, aby sa ešte viac zaangažovali v dielach milosrdenstva.

Za rozhovor ďakuje sr. M. Timotea

Ak budete mať záujem prečítať si životopis blahoslaveného Bartolomeja Longa, môžete si ho objednať na adrese redakcie. Knihu vám veľmi radi pošleme.

Brat Ruženec

Mnohí ste sa už určite stretli s Bartolomejom Longom. Sestričky v RN už viackrát priniesli informácie o Pompejskej novéne a vydali jeho životopis. Teraz sa chceme trochu zahľadiť do života tohto bývalého satanovho kňaza, ktorý sa

po obrátení stáva horlivým apoštolom Márie a jej ruženca.

Prichádzajú mi na myseľ slová Pána Ježiša, ktoré povedal Petrovi: „Šimon, Šimon, hľa, satan si vás vyžiadal, aby vás preosial ako pšenicu. Ale ja som prosil za teba,

aby neochabla tvoja viera. A ty, až sa raz obrátiš, posilňuj svojich bratov“ (Lk 22, 31-32). Aj Bartolomej sa obrátil a teraz nás posilňuje vo viere.

Chcem napísať niečo o vzťahu Bartolomeja Longa k Márii a ružencu, ale najskôr niekoľko slov k jeho životu. Čo je veľmi dôležité uviesť, je fakt, že malý Bartolomej bol vychovávaný vo veriacej katolíckej rodine. Je vždy veľmi dôležité, aby dieťa už doma dostalo základ kresťanstva. Ak aj začne neskôr strečkovať a opustí Pána Boha i Cirkev, môže sa opäť vrátiť k hodnotám, ktoré dostalo v detstve...

Bartolomej prišiel na svet v roku 1841. Od malého chlapca bol veľmi živý a nadané dieťa, bol zbožný a mal dôveru k Matke Božej. Už vtedy, keď pristúpil k prvému svä-

tému prijímaniu, jeho obľúbenou modlitbou bol ruženec.

Na štúdiách nemal dobrých kamarátov. Tí ho zvedli na zlé cesty, ktoré viedli smerom od Kristovej cirkvi. V roku 1858 po absolvovaní strednej školy nastúpil na právnickú fakultu univerzity v Neapole. „Neapol je Neapol, tu diabol tancuje svoj pekelný tanec a naša doba prinesie katastrofu!“ – tvrdil rodinný priateľ. A ako sa ukázalo, mal pravdu. Počas štúdií na univerzite sa Bartolomej úplne odvrátil od Pána Boha.

Taliansko v tej dobe prežívalo bujaré obdobie. Katolícka cirkev sa dostala do protikladu so silnejúcim nacionalistickým hnutím. Bolo potrebné vyrovnávať sa s rastúcou popularitou špiritizmu a okultizmu. Vysoké školy boli napadnuté vlnou ateizmu, materializmu a liberalizmu. Na univerzitách prevládalo proticirkevné zmýšľanie, verejne sa prezentovala nenávisť proti viere. Katolíckou teológiou sa otvorene pohrdalo.

Pod vplyvom ateistického prostredia sa viera Bartolomeja Longa zrútila. Náboženstvo, ktoré si priniesol z domova, sa akoby stratilo. Začal pochybovať o existencii Boha. Zapojil sa do protináboženského hnutia a postupne sa stal

agitátorom antiklerikalizmu. Bartolomejovi „učaril“ diabol. Začal navštevovať seansy, experimentovať s drogami a zapájal sa aj do orgií. Lákal ľudí preč z Katolíckej cirkvi a Cirkev verejne zosmiešňoval. Skončil školu, stal sa právnikom a v tom čase šialene pracoval pre satana. Počas jedného rúhavého rituálu Bartolomej upísal svoju dušu diablovej. Stále viac sa prepadal do priepasti. V satanskom blúdení zotrval rok a pol.

V čase, keď bol Bartolomej ponorený do satanovej služby a akoby sa nedalo s ním rozprávať o normálnych veciach, jeho rodina sa za neho modlila. Tu je ten základ návratu k Božím hodnotám. Koľkí ľudia poblúdili, na nejaký čas sa stratili, ale potom sa vrátili. Spomeňme za všetkých sv. Augustína. Koľko sa za neho modlila mama Monika!

V živote poblúdeného Bartolomeja bolo veľmi zvláštne napomenutie jeho vtedy už mŕtveho otca, ktorý povedal synovi: „Vráť sa k Bohu!“ Syn počul veľmi zreteľne hlas svojho otca. Zostal z toho prekvapený.

Navštívil priateľa, profesora Vincenza Pepého. Keď ten zistil, čo sa z Bartolomeja stalo, skríkol naňho: „Chceš zomrieť v stave pomätenia a byť navždy zatratený?“

Bartolomej súhlasil, že sa stretne s dominikánskym kňazom pátrom Albertom Radentem. Páter Alberto chcel svojou trpezlivosťou priviesť mladého odpadlíka k dobrej svätej spovedi. A vtedy nastal zvrät v jeho živote! Začal slúžiť chudobným. Po šiestich rokoch takéhoto pôsobenia zložil sľuby ako laický dominikán na sviatok Panny Márie Ružencovej. Rehoľné meno si zvolil „Rosario“ – „brat Ruženec“.

Očistený a posvätený Bartolomej navštívil poslednýkrát seansu. Vstúpil dnu, pozdvihol ruženec a prehlásil: „*Zriekam sa špiritizmu, pretože nie je ničím iným než chaotickým zmätkom, plným omylov a falošnosti.*“

V roku 1872 prišiel do Pompejí, aby spravoval majetky bohatej vdovy grófkvy Marianny de Fusco. Tam ho hlboko zasiahla ľudská a náboženská bieda roľníkov tejto oblasti. Pri prechádzke sa mladý absolvent práva dostal do stavu rezignácie a zúfalstva. Bol presvedčený, že kňazstvo v službe satana je podobne ako kňazstvo v službe Boha, večné. Prišiel k záveru, že je navždy zatratený. Neskôr napísal: *Navzdory pokániu som bol neustále prenasledovaný myšlienkou, že patríam satanovi a stále som jeho otrokom*

a že na mňa čaká v pekle. Keď som na to myslel, dostal som sa do stavu zúfalstva a bol som blízko samovraždy. Vtedy som v duši a srdci počul ozvenu slov otca Alberta, ktoré opakoval po Panne Márii. „Ten, kto rozširuje môj ruženec, bude spasený.“ Tieto slová osvietili moju dušu. Padol som na kolená a zvolal som: „Ak sú tieto slová pravdivé, budem zachránený, pretože neopustím tento spustošený kraj, pokiaľ tu nerozšírim tvoj ruženec.“ Vtedy sa ozval zvon farského kostola, ktorý ľudom ohlasoval čas modlitby Anjel Pána. Bola to akoby pečať môjho rozhodnutia.

Bartolomej sa venoval katechizácii a šíreniu ruženca. Snažil sa ľudí zhromažďovať k modlitbe ruženca. V roku 1875 Bartolomej Longo začal prehl'adávať obchody Neapola, kde objavil a zreštauroval zaujímavú maľbu – poškodený obraz Božej Matky, Kráľovnej ruženca. Táto maľba dnes visí nad hlavným oltárom baziliky a zobrazuje Panu Máriu s Dieťaťom Ježišom na kolenách, ako podávajú ruženec sv. Dominikovi a sv. Kataríne Sienskej.

Bartolomej a Marianna sa poradili o svojom vzťahu s pápežom a následne 1. apríla 1885 uzavreli manželstvo. Sľúbili si však, že budú žiť ako brat a sestra. Pomáhali si,

jeden druhého obdivovali, rešpektovali a vzájomne sa dvíhali v duchovnom živote...

Bartolomej bol zanietým šíriteľom mariánskej úcty. Začal publikovať. 15. augusta 1877 vydal brožúru *Pätnásť sobôt*. Rozoberal tému kristologického a kontemplatívneho ducha ruženca. V roku 1883 vydal *Supliku k Najsvätejšej Panne Márii*. Od roku 1884, keď sa mu podarilo založiť tlačiareň, vydával časopis *Ruženec a Nové Pompeje* a publikoval mnoho ďalších kníh na podporu života modlitby.

Bartolomej stále chodil s ružencom a spovedal sa dvakrát do týždňa. Jeho modlitba bola taká intenzívna, že jeden človek, ktorý ho videl, opísal ho slovami: „Videl som ho často s otvorenou náručou a s očami upretými na nebo alebo k obrazu našej Božej Matky. Mal som dojem akoby nevedel, čo sa deje okolo neho. Na otázku, či videl Božiu Matku, Bartolomej odpovedal: „Áno, ale nie tak, ako je v nebi.““

Ruženec náš môže meniť. Je to ako v živote dvoch blízkych priateľov, ktorí tým, že sú často spolu, pripodobňujú sa v správaní a zvykoch. Bartolomej poukazoval na to, že je potrebné, aby sme v meditácii pri jednotlivých ružencových tajomstvách dôverne

hovorili s Pánom Ježišom a Pannou Máriou. Ak prijímame eucharistického Krista a modlíme sa ruženec, učime sa žiť podľa pokorného, trpezlivého a dokonalého vzoru Ježiša a Márie.

Bartolomej bol presvedčený o tom, že „*vytrvalá modlitba k Matke Božej je založená na dôvere, že jej materský príhovor môže od Srdca jej Syna získať všetko.*“ Vyslyšané prosby potvrdzuje fakt, že od roku 1885 bolo v Pompejach ohlásených viac ako 940 zázračných uzdravení.

V ružencovej šnúre videl Bartolomej *puto*, ktoré nás spája s Bohom, puto láskyplné, puto synovské. Zdôrazňoval jeho význam na ceste k svätosti. Podľa slov Svätého Otca Bartolomejova svätosť bola založená na vnuknutí, ktoré počul v hĺbke srdca, že kto rozširuje modlitbu ruženca, je spasený.

Vďaka jeho iniciatíve pápež Lev XIII. v roku 1883 ustanovil mesiac október ako mesiac modlitby ruženca.

Bazilika Ružencovej Panny Márie v Pompejach v celej svojej nádhere fresiek a mramoru bola posvätená roku 1891. Stavali ju pätnásť rokov. Toľko, koľko bolo vtedy desiatkov ruženca. Túto svätyňu každoročne navštevujú milióny pútnikov. Všemohúci Boh na príhovor Márie – Kráľovnej svätého ružen-

ca urobil množstvo zázrakov. Každý rok 8. mája (v tom období to bol sviatok svätého Michala, ktorého si Bartolomej veľmi ctil) a na prvú októbrovú nedeľu sa v svätyni zhromažďujú tisíce pútnikov, aby si vyprosili dobrá a poďakovali za dary, ktoré dostali.

Na konci svojho života prežíval Bartolomej Longo krásne priateľstvo s doktorom Moscatim, ktorý bol aj jeho lekárom. Jozef Moscati videl Bartolomeja naposledy ráno 5. októbra 1926. Ešte v ten deň sa vrátil do Neapola a hoci ešte nevedel, že Bartolomej zomrel, povedal svojim príbuzným: „*Bartolomej odišiel do neba.*“ Posledné hodiny svojho života prežil tento bývalý satanov kňaz pri modlitbe svätého ruženca obklopený svojimi milovanými sirotami. Jeho posledné slová boli: „*Mojou jedinou túžbou je vidieť Máriu, ktorá ma zachránila a vytrhla ma z pazúrov diabla.*“ Zomrel 5. októbra 1926 vo veku 85 rokov. Dnes už svätý pápež Ján Pavol II. vyhlásil Bartolomeja Longa za blahoslaveného 26. októbra 1980. Jeho sviatok sa slávi 6. októbra.

Diabol sa Bartolomeja nikdy nezriekol. Bojoval o neho, ale Bartolomej bol silný vo svojich predsavzatiach. Musel si vypočuť všeličo nepravdivé, diabol mu stále

hádzal mnohé prekážky pod nohy, ale Bartolomej bol spolu s Máriou a jej ružencom nesmierne silný.

Bez Boha a bez Márie nemal síl, ale s Máriou a s Bohom bol silný

v boji proti každému diabolstvu! Brat Ruženec, blahoslavený Bartolomej, oroduj za mňa v nebi. Vyprosuj mi vernosť Pánovi i Márii.

vdp. Jozef Bagin

Kto vytrvá do konca

Bola sobota, keď som dostala milú návštevu, moju drahú priateľku s rodinou. Ako sme sa zdieľali v družnom rozhovore, prišla reč na Pompejskú novénu. Dostala som otázku, či som sa ju už začala modliť, lebo sme častejšie o tom spolu hovorili. Nikdy som sa nemala k činu, lebo som mala obavu zo štyroch ružencov (radostný, bolestný, slávnostný a svetla), či sa to za ten deň dokážem pomodliť, keď som zamestnaná a dosť často prichádzam z práce unavená a neskoro. Posvätný ruženec sa modlím rada, ale päťdesiatštyri dní štyri ružence bolo pre mňa nepredstaviteľné. Samozrejme, že som odpovedala záporne, čo moju priateľku naštartovalo k úžasnej odpovedi, ktorá vo mne zanechala hlbokú stopu nielen v tento deň, ale aj v nasledujúce... „Nenechaj sa odradiť ničím a nikým v túžbe pomodliť sa ju na konkrétny úmysel. To ťa odrá-

dza iba Zlý. On nechce, aby si sa ju pomodlila. Popros Pannu Máriu a ona ti nájde čas a priestor, aby si to zvládla. Len ver!“ povedala mi.

V tom momente sa mi niečo také silné vrylo do mojej pamäti a srdca, že som začala o tom premýšľať. Toto bol ten šíp lásky! Evokovalo to vo mne stále väčšiu túžbu pomodliť sa ju. Až prišiel ten očakávaný konkrétny deň, kedy som pri mojej osobnej modlitbe poprosila Pannu Máriu, že ak chce, aby som sa ju začala modliť, tak nech mi pomôže a nájde mi čas, aby som to dokázala. Nevedela som, ako a kde začať, ale jedno som vedela isto, že idem do toho s láskou, vierou a nádejou! Nakoľko od malička milujem Pannu Máriu, verila som, že ona bude pri mne stáť, lebo nám chce pomôcť.

Keďže som ostala po smrti môjho manžela s dcérou a synom sama, bolo to veľmi náročné. Túžila som, aby si deti po ukončení štú-

dií našli dobré zamestnanie, a aby mali požehnaný život tak, aby to bolo podľa Božej vôle. Neďávala som si konkrétne prosby, ale nechávala som to na dôvere tým najpovolanejším... Neustále som o to z hĺbky srdca prosila samo nebo. Až do okamihu, kedy som dostala ponuku od Panny Márie niečo obetovať, a tak to dať do Božej vôle cez jej nepoškvrnené ruky. Povedala som si: „Idem do toho,“ a úplne všetko som odovzdala. Nastavila som si určité priority, čas vstávania a disciplíny pre veľké dieťa, ktoré začal konať Pán v mojom živote a v našej rodine. Vstávala som pravidelne o 5. hod. ráno a deň som začínala s Pannou Máriou radostným a niekedy aj bolestným ružencom. Podvečer, keď som prišla z práce, tak som v láske klákla na kolená a pomodlila som sa ďalšie zostávajúce ružence, aby boli splnené podmienky štyroch ružencov s príslušnými modlitbami. Prvé týždne prosebnej časti novény šli naozaj veľmi hladko, ale keď som už pokračovala v ďakovnej časti novény, začali sa diať dosť pozoruhodné veci. Cítila som, že sa niečo deje, ale nepripúšťala som si to. Ved' som sľúbila a verila, že Panna Mária ma nenechá samú a pomôže

mi. Keď sa blížili posledné dva týždne, priznám sa, bolo to veľmi náročné. Bol to silný duchovný boj! Začala som prsty a pokračovala. Prosila som o silu, odvahu a neochvejnú túžbu dokončiť novénu kvôli životu mojich milovaných detí. Prišiel posledný deň a ja som neverila sama sebe, že som to v tak pre mňa náročnom čase v práci zvládla spolu s Pannou Máriou. Ona je veľká Žena a to čo sľúbi, splní! Bola som nesmierne šťastná. Nasledujúce dni plynuli ako každý iný deň. No, ale ja som stále mala v srdci ďalšiu túžbu a nevedela som, ako to zrealizovať.

Po mojej prvej skúsenosti s touto novénou som začala premýšľať,

ako vyprosiť svojim deťom požehnaných partnerov pre celý život. Moja veľká túžba bola, aby mali požehnané manželstvá a žili živú vieru, a tak boli svetlom a soľou pre tento svet. Mal to byť môj najkrajší darček pre nich k ich narodeninám. Oni sú pre mňa požehnaním a darom od Boha! Vedela som už, že je to fyzicky, duchovne aj duševne veľmi náročné, ale moja túžba a viera bola silnejšia ako čokoľvek i keď som rákala s útokmi Zlého. Odhodlala som sa k ďalšej novéne a začala som ju realizovať tak, aby som skončila na dcérkin výnimočný deň jej narodenín. Moja prosba znela: „Za požehnaného manžela a manželstvo pre moju dcérku, ale s podmienkou, ak to bude v súlade s Božou vôľou!“ A začalo sa ďalšie krásne dobrodružstvo s Pannou Máriou.

Prišli gratulácie k narodeninám a môj darček bol veľmi skromný, ale v očiach nebeského Otca a Panny Márie veľmi vzácny a výnimočný. Moja prosba bola v nebi a ani som netušila, ako to všetko dopadne. Moja dcérka plakala spolu so mnou a ja som vedela, že Panna Mária vypočula moju tichú prosbu.

Nepretieklo veľa vody a moja túžba vyprosiť to isté pre syna bola pre veľká. V ten istý rok som sa začala

modliť ďalšiu novénu tak, aby som ju skončila na synove narodeniny... Tak ako dcérke aj synovi som dala okrem iného darčeka aj tento, ktorý bol pre neho ten najvzácnejší.

A teraz tak ticho konštatujem, že oni si v tej chvíli možno ani nevedomovali, o čo som vlastne prosila nebo cez nepoškvrnené ruky Panny Márie. Nevedela som, ako to všetko dopadne, ale verila som, že to bude tak, ako Pán chce!

Po tejto skúsenosti a náročnom, ale krásnom prežívaní chvíľ pri modlitbe s Pannou Máriou som si postupne začala uvedomovať, že sa nielen v živote mojich detí, ale aj v mojom živote začínajú diať zmeny. Obidvaja si našli skvelú prácu a začali sa realizovať vo svojich pracovných aj osobných životoch, avšak mimo domova. Tušila som, že je to Božia vôľa, preto som to brala s pokorou, pokojom a s dôverou v Božiu prozreteľnosť. Bolo to pre nás trochu veľmi náročné, ale s Božou pomocou a úplnou odovzdanosťou sme to zvládli.

V krátkom čase obidvom prišli do ich života osoby, o ktorých ani len netušili, že sa stanú ich životnými láskami a partnermi. O dva roky na to sa moja dcérka zasnúbila a rok nato bola svadba. Viedla som si ju

k oltáru a odovzdala som ju v láske Bohu a zaťovi. Po svadbe dcérky sa zasnúbil syn a o ďalší rok som odprevádzala k oltáru aj jeho. Moje srdce plakalo od šťastia a radosti, že Panna Mária bola pri zrode ich manželstiev a ja som z hĺbky ďakovala, že som bola vypočutá. No a o ďalších deväť mesiacov som sa stala najšťastnejšou babinkou na svete krásnej a požehnanej vnučky. Mám nielen úžasnú dcéru a syna, ale získala som úžasného zaťa a nevestu. Verím, že môj manžel sa tak ako ja tu na zemi vo večnosti prihováral na môj úmysel a teší sa spolu s nami. Uvedomujem si však, že toto nie je konečné, ale týmto sa začal ďalší zápas o Božie kráľovstvo v nás i vo svete. Viem, že život s Bohom nie je ľahký, ale je to jed-

no veľké dobrodružstvo a je to jeho plán s nami na ceste domov!

Ak vám môžem poradiť svojimi skromnými radami, nedajte sa odradiť ničím a nikým a začnite úžasný čas s Pompejskou novénou. Pre mňa to bol neveriteľný čas lásky s Pannou Máriou!

Jeden vzácny človek, ktorého si nesmierne vážim a mám veľmi rada, vždy hovorieval: „Kto vytrvá do konca, bude spasený.“ A ja dosvedčujem, že kto vytrvá do konca, dostane a vyprosí veľké milosti. Som si istá, že môj život a život mojich detí je navždy spojený s našou nebeskou Matkou. Moje srdce po čase smútku a bolesti plače od radosti... a pozýva ma byť stále bližšie cez Máriu k Ježišovi.

Veronika

Panna Mária – Rozväzovačka uzlov (17. časť)

V minulom čísle nášho časopisu v úvahe o Panne Márii – Rozväzovačke uzlov sme hovorili o utrpení a o tom, kedy sa utrpenie môže stať uzlom. Hovorili sme o Panne Márii, ktorá nám chce pomáhať vtedy, keď trpíme, pretože ona sama čelila utrpeniu. Povedali sme si, že utrpenie je realitou v našom živote.

V tejto úvahe o Panne Márii – Rozväzovačke uzlov budeme pokračovať v začatej téme utrpenia. Povieme si o dvoch reakciách na utrpenie a o tom, ako mu máme čeliť.

Keď niekto trpí, tak zvyčajne máva dva typy reakcií. Jedna reakcia je vzbura a druhou je prijať toto utrpenie a stávať sa zrelým v tom, ako mu čelím. Môžeme si predstaviť šnúрку, na ktorej je uzol, a my môžeme byť úplné zúrivi, že sa nám nedarí tento uzol rozviazať. Môžeme byť zmätení z toho, ako ho rozviazať. A výsledkom toho je, že to ešte viac skomplikujeme. Mnohí urobia z celého svojho života uzol. Komplikujú svoje životy, pretože sa búria proti utrpeniu a tiež sa búria proti Bohu: *„Prečo si toto všetko dopustil? Čo som urobil, že sa mi dejú také veci? Ako môžem veriť tomu, že ma miluješ, že sa o mňa staráš?“* Vzbura: *„Tak teda, ja sa už viac nebudem modliť. Ja už viac nebudem chodiť na svätú omšu. Ja už o teba viac nemám záujem.“* Ako vidíte, búrim sa, keď musím čeliť utrpeniu. A táto vzbura vkladá do mňa strach, frustráciu, úzkosť, hnev. Toto všetko komplikuje veci.

Ale existuje aj iný typ reakcie a ja sa stávam skrze utrpenie zrelším. Utrpenie ťa môže položiť na kolenná alebo ťa môže aj zdvihnúť. Keď čelíš utrpeniu, nezostaneš na tom istom mieste. Cez utrpenie sa stávaš lepším. Otec Elias povedal malé podobenstvo: Predstavte si, že v miestnosti je päť gitár. Všetky gitary sú rozladené. Príde ladič a začne to dávať všetko do poriadku. Začne tie struny naťahovať, a tak ladiť gitary. Predstavte si, že gitara plače, lebo ladič jej ubližuje. Všetky gitary sa boja. Ladič ide od jednej gitary k druhej a ladi ich, ale jedna gitara sa veľmi bojí. Rozhodla sa, že sa skryje za nábytok. Ladič ju nevidí. Keď naladil štyri gitary, myslí si, že jeho práca sa skončila, a odíde. Táto gitara je šťastná. Je šťastná, že sa vyhla bolesti, cez ktorú museli prejsť tie ostatné. Po chvíli prídu hudobníci. Prvý hudobník vezme prvú gitaru a snaží sa ju vyskúšať. Nádherná harmónia. Zoberie ju do rúk a zahrá si na nej. Takisto sa to udeje aj s druhým, tretím a štvrtým hudobníkom. Tieto gitary sú šťastné. Sú šťastné, lebo z nich vychádza nádherná hudba. Takže všetko to utrpenie nevyšlo nazmar. Príde piaty hudobník a berie do rúk piatu gitaru. Ale gitara nie je naladená. Znie ako

zvuk žaby. On ju len položí do kúta a odíde.

A teraz gitara upadne do depresie: „Vidíš, ja som odmietaná. Nikto ma nemá rád. Nikto nie je pripravený zobrať ma a zahrať si. Ja nie som ako tie ostatné. Zo mňa nevychádza žiadna hudba. Nemám žiadne talenty. Nemám žiadne charizmy...“ Zaiste, je to len podobenstvo. Ale je to podobenstvo, ktoré môžeme aplikovať na seba. Nádhera, ktorá vychádza z utrpenia, alebo vzbura, depresia, ktorá vychádza z človeka, ktorý v živote neprechádza skúškou. Ale v skutočnosti všetci prechádzame skúškami, či to chceme alebo nie. Utrpenie je tu. Ak neprechádzaš utrpením dnes, tak môžeš prechádzať utrpením zajtra. Môže to byť utrpenie fyzické, psychické, sociálne, duchovné. Ale my všetci musíme prechádzať utrpením. Otázkou je, ako budeme tomu čeliť. Dovolím utrpeniu, aby ma dovedlo k vyššej zrelosti, alebo mu dovoľím, aby ma úplne zničilo, zlomilo? Utrpenie je energiou.

Všetci potrebujeme energiu. Energiu potrebujeme aj pre náš duchovný život. Túto duchovnú energiu prijímame z Eucharistie, z Božieho slova, od Ducha Svätého, ale prijímame ju aj z utrpenia. Spomínate si,

čo sa dialo, keď bol Ježiš ukrižovaný? Všetci si mysleli, že to je koniec, pretože to je zákon prírody. Keď zmrieš, všetko zanecháš, všetko zmrie s tebou. A toto je to, čo si všetci mysleli o Ježišovi. Ale Ježiš povedal niečo, čo si už nikto nepamätal: „*A ja, až budem vyzdvihnutý od zeme, všetkých pritiahnem k sebe*“ (Jn 12, 32). Ako by ste to pochopili? Ježiš nedokázal pritiahnuť ľudí k sebe po tom, ako vzkriesil Lazára z hrobu, ako rozmnožil chleby, ako kládol ruky na chorých a ako ich uzdravoval. Ako pritiahne k sebe ľudí teraz, keď umiera na kríži? V tom nie je predsa žiadna logika. A preto sa nikto nestaral o to, čo Ježiš povedal. Hovoril niečo ne-logické. To sa stalo už pred dvetisíc rokmi a odvtedy ho nasledujú milióny ľudí. Jedného dňa apoštol Peter kázal a po tejto kázni sa obrátilo tritisíc ľudí (porov. Sk 2, 41). To, čo sa stalo Petrovi, sa nestalo ani samotnému Ježišovi. Tritisíc ľudí sa obrátilo. Ale odkiaľ prichádza všetka táto energia? Je to preto, že Peter bol dobrým rečníkom? On bol rybár. Pretože bol dobrým teológom? Nikdy nechodil do školy. Všetka energia vychádza z kríža.

Keď trpíme a spájame to s Ježišovým utrpením, z tohto utrpenia vy-

chádza energia. A táto energia môže ísť dolu kanálom alebo ju môžeme použiť. Ak sa vtedy, keď prechádzam utrpením, vzbúrim, tak všetka tá energia odíde dolu kanálom. Ale ak utrpenie prijmem, lebo je realitou, ak ho ponúknem Ježišovi, ak trpím v spojení s ním, ako nám odporúča svätý Pavol: „*My doplníme to, čo chýba Kristovmu utrpeniu...*“ (porov.

Kol 1, 24), tak takýmto spôsobom túto energiu používam. Kladiem ju do Ježišových rúk ako modlitbu. Ako modlitbu za môjho manžela, za moje deti, za moju svätosť, za kňazov, ktorí prechádzajú krízou... Tak sa utrpenie stane modlitbou.

Z prednášok P. Eliasa Vellu spracovala sr. M. Jaroslava (Pokračovanie v budúcom čísle)

Veľkosť otca kardinála

Otec kardinál Jozef Tomko dobre vedel o Rodine Nepoškvrnenej. Prvýkrát sa stretol so sestričkou Bernadetou počas jej návštevy Ríma ešte v rokoch našej náboženskej neslobody. Druhé stretnutie, nielen so sestričkou, ale aj s členmi RN, bolo pri návšteve pápeža Jána Pavla II. na Mariánskej hore v Levoči 3. júla 1995. Potom sme sa s ním stretli 18. apríla 2015 pri oslave 40. výročia vzniku RN v Martine. Otec kardinál bol hlavným celebrantom sv. omše a prihovoril sa nám v homílii. Naše sestričky – satmárky, mali možnosť nielen stretávať sa s ním, ale tvoriť s ním spoločenstvo, ako si to sám prial vtedy, keď v roku 1998 požiadal našu kongregáciu o dve sestry, ktoré by mu pomáhali. Sestrička Júlia patrila do tejto komunity od začiatku až do konca. Prinášame vám pár jej spomienok na toto obdobie.

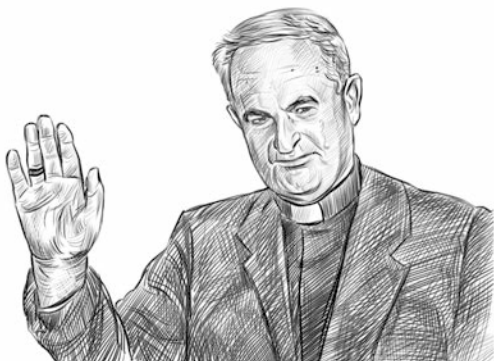
Je ťažké zhrnúť do niekoľkých riadkov čas, ktorý som prežila v blízkosti otca kardinála Jozefa Tomka. Čas, ktorý som prežila spolu s ním, sa predĺžil na dvadsaťštyri rokov.

Hovorí sa, že každý začiatok je ťažký. To platilo aj pre mňa a spolu-

sestru, ktorá spolu so mnou prišla do Ríma k otcovi kardinálovi ako prvá. Spolusestry sa počas rokov vystriedali, ja som ostala až do jeho odchodu do večnosti. Prišli sme do neznáameho prostredia, nepoznali sme ani jazyk, ani ľudí. Ale pomaly sme sa udomácnili a začali

sme spoznávať veľkosť otca kardinála. Všimol si, keď sa do nášho srdca vkradla nostalgia. Snažil sa dostať nás do „prítomnosti“, otvoril knihy, albumy s fotografiami a filmy z ciest do misijných krajín. Takto sme sa stávali jeho spolupracovníčkami na šírení Dobrej zvesti. Aj naša tichá a skrytá práca dostávala misijný charakter. Vďaka jeho trpezlivosti a pokore som si začala uvedomovať, že aj lepenie 300 známok na vianočné pozdravy alebo žehlenie košiel či obrusov, alebo varenie či umývanie riadov, sú nevyhnutné pre to, aby „sa Cirkev zveľaďovala.“

Otec kardinál prežil svoj život v „srdci Cirkvi“. Láska, ktorá pulzuje v tomto srdci, je veru nákazlivá. Odovzdal nám túžbu milovať Cirkev a milovať Svätého Otca. Aby tento plameň lásky mohol horieť, bolo potrebné udržiavať ho modlitbami a obetami. Aj v tomto nám bol príkladom. Modlitbami: jeho pracovný deň začínal pravidelnou modlitbou breviára, rozjímaním a svätou omšou, popoludní počas prechádzky sa modlieval ruženec. Obetami: prijať skutočnosť, že by rád pomohol alebo dal viac, ako bolo v jeho silách.

Jeho pohľad nebol zameraný iba na „ďaleké misie“, ale aj na naše drahé Slovensko. Letné mesiace, čas jeho dovolenky, si podelil medzi Cortina d'Ampezzo a Vysoké i Nízke Tatry, Poloniny, Oravu... Posledné roky sa rád vracal do Bardejovských kúpeľov. Popri návšteve pútnických miest alebo farností na východe navštívil aj farnosti, z ktorých pochádzame my. A tak aj Bazilika svätého kríža v Kežmarku, ktorú navštívil niekoľkokrát, si našla miesto v jeho srdci.

Dvere jeho bytu boli vždy otvorené. Prichádzali sem ľudia z celého sveta. Ich počet sa však s pribúdajúcimi rokmi zmenšoval. Na jeho stole som našla modlitbu s prosbou: „Pane, nauč ma starnúť.“ Ovocie tejto modlitby bolo viditeľné. Vedel prijať, keď ho zbavili zodpovednosti, keď sa už nikto nepýtal na jeho mienku, keď na jeho miesto bol postavený niekto iný. Spo-

ločne sme pozorovali, ako sa svet premení, v modlitbe sme prosili o radosť a odvahu pre tých, ktorí po ňom prebrali zodpovednosť.

Sil mu ubúdalo. Náš čas venovaný otcovi kardinálovi sa zväčšoval. Z jeho srdca a z jeho úst vždy vychádzala vďačnosť za našu blízkosť, za každú, hoci maličkú, službu či pozornosť. Medzi jeho posledné slo-

vá vyslovené v nemocnici tiež patrí vďačka: „Bohu vďačka za všetko!“

Svoju krátku spomienku na otca kardinála chcem zakončiť vyjadrením vďaky nebeskému Otcovi za život otca kardinála, za jeho vernosť, húževnatosť, príklad, lásku a za roky, ktoré som prežila v jeho prítomnosti: „Bohu vďačka za všetko.“

Sr. M. Júlia, satmárka

Misia pre každého

Po 25 rokoch pastorácie vo farnostiach mi pred rokom bola zverená služba viest' Pápežské misijné diela na Slovensku. Povzbudenie do činnosti sme dostali aj od pápeža Františka na stretnutí 140 riaditeľov tohto diela z celého sveta v Ríme. Často mi zaznievajú slová Svätého Otca, ktorý nám zdôrazňoval: „Začnite najskôr modlitbou. Ste viac ako mimovládna organizácia. Vašou hlavnou úlohou nie je zhromažďovanie milodarov, ale máte pomáhať celej Cirkvi stať sa viac misionárskou a vzbudzovať misionárske nadšenie.“ Pri týchto slovách som pocítil väčší zmysel Pápežských misijných diel.

Keď si zoberiete svoj mobil a poprezeráte si fotografie, ktoré

v ňom máte, určite nájdete snímky, ktoré sú pre vás zvlášť obľúbené. V mobile alebo doma na fotografiách máme tváre našich detí, vnukov, členov rodiny, kamarátov a drahých osôb. Jednoducho ľudí, ktorých máme radi alebo sú nám veľmi blízki. Boh si tiež „zhromažďuje“ mená a tváre. Pozná ľudí po mene i po tvári a túži ich oslobodiť od starostí a strachu. „Videl som utrpenie môjho ľudu v Egypte,“ vysvetľuje Boh Mojžišovi. Ježiš nám ponúka novú tvár a aj nové meno Boha. Tvár Boha lásky a meno, ktorým ho môžeme volať, je „Otec“.

Ježiš zhromažďuje okolo seba ľudí, pozná ich mená a tváre: Zachej, Peter a Ondrej, Mária Mag-

im a správať sa k nim tak, aby zažili lásku Boha. Ježiš má naše nohy, ruky a srdce. Zastupujeme vo svete Ježiša v jeho poslaní lásky. Krstom sme Ježišom poslaní ohlasovať ho celému svetu: „Choďte do celého sveta...“

Svet? Kde je tvoj svet? Je ďaleko alebo blízko teba? Svet

daléna, Marta a Mária... Cez Ježiša zažívajú títo ľudia Božiu lásku. Boh vníma ľudí takých, akí sú, uzdravuje ich choroby, odpúšťa im hriechy, ohlasuje nový svet pokoja a lásky. Ježiš vyhľadáva okolo seba ľudí, ktorí trpia a majú starosti a strach, a pomáha im. Kde vidíš ty okolo seba takýchto ľudí?

Boh pozná po mene každého z nás. Meno každého z nás je zapísané u Boha. Keď nás čakala naša mama, spolu s otcom premýšľali, aké meno nám dajú, ak to bude dievča a ak to bude chlapec... Meno každého z nás vybrali rodičia s láskou – týmto menom sme boli pokrstení a stali sme sa Božimi deťmi.

Krstom sme aj my dostali poslanie zbierať mená a tváre ľudí, pomáhať

tvojej rodiny, práce, školy, partie, susedov, obce... Môžeš si zvoliť viacero ciest, ako iným zvestovať radosť z tvojej viery. Slovom alebo v tichosti životom. Potrebné je oboje. Spomínam si na jednu paniu, ktorá vždy pred Vianocami slovom presviedčala svojho manžela, aby sa šiel vyspovedať. 10 rokov bez úspechu a skoro vždy s hádkou. Po desiatich rokoch si povedala: „Nepoviem mu nič.“ Vtedy jej manžel šiel sám bez slov a vyspovedal sa. Radosť bola na oboch stranách.

Každý pokrstený má účasť na misijnom poslaní Cirkvi. Slovensko dalo Cirkvi a svetu mnohých misiónárov, ktorí pôsobili v rozličných krajinách. Slováci vždy horlivo podporovali misijné diela. Ako ich

môžeme podporovať dnes? Predovšetkým je to naša modlitba. Okrem toho prostredníctvom Pápežských misijných diel je možné na diaľku si adoptovať Bohoslovcov a podporovať ich počas ich formácie modlitbou aj finančne. Veľkou pomocou je aj omšový milodar pre misionárov. Iná forma pomoci nesie názov Sladká pomoc – dvakrát dobrá čokoláda. Ide o zakúpenie škatule čokolády. Zisk z tohto predaja ide na podporu detí v rámci Pápežského misijného diela detí.

Čo robia Pápežské misijné diela vďaka pomoci veriacich?

- Podporujú štúdium kňazov, seminaristov, novicov, novíciek a katechéto;
- budujú a udržiavajú kostoly, kaplnky, kňazské semináre, klášt-

ry a farské pastoračné centrá, podporujú zdravotnú starostlivosť, školské a kresťanské vzdelávanie detí a mládeže;

- podporujú miestne katolícke médiá;
- zabezpečujú mobilitu misionárov;
- prevádzkujú nemocnice, zdravotnícke zariadenia pre malomocných, sirotince či strediská na pomoc detí postihnutých vojnou.

Prosme o dary Ducha Svätého, aby sme s odvahou a rozhodnosťou svedčili o evanjeliu, a tak prispeli k tomu, aby všetky národy zakúsili spasiteľnú lásku a milosrdenstvo Ježiša Krista.

*Ivan Kňaze,
národný riaditeľ Pápežských
misijných diel na Slovensku*

Fatima stále aktuálna

„Som Kráľovná ruženca“

13. októbra 1917 sa Matka Božia zjavuje vo Fatime posledný raz. Jej záverečné slová, ako si ich pamätajú malí vizionári, sú zhrnutím jej posolstva pre ľudstvo.

Mária hovorí: „*Som Kráľovná ruženca. Je potrebné denne pokračovať v modlitbe ruženca.*“ Výzvu

k modlitbe ruženca Matka Božia opakuje počas každého svojho zjavenia. Mária je Kráľovnou a medzi jej „kráľovské insígnie“ patrí práve ruženec, ktorý je tým „najostrejším mečom“ v boji s démonmi a ich temnotou. Preto nás Mária vyzýva: „*Veľa sa modlite!*“ a „*Modlite sa*

denne ruženec!“ Je to kráľovská modlitba mimoriadnej, priam zázračnej sily. Keď nepriateľ zbadá v rukách bojovníka kráľovský meč, preľakne sa. Buď v strachu zuteká, alebo bude bojovať s rešpektom a vnútornými obavami, ktoré ho pripravia o silu a potrebný postreh. Ak diabol vidí v našich rukách ruženec, deje sa niečo podobné. Jeho sila sa viditeľne stráca a on radšej uteká. Ruženec je v našich životoch nenahraditeľnou zbraňou proti zlu, ktoré číha vo svete. Podľa slov Svätého písma je „*celý svet v moci Zlého*“ (1 Jn 5, 19). Ak teda chceme zvíťaziť nad útokmi a útlakom diabla, musíme brať denne do rúk práve ruženec. Mária nám túto modlitbu neodporúča pre svoju samolúboosť, ale pre našu ochranu a záchranu sveta. Počas svojho posledného zjavenia vo Fatime hovorí, že ak budú splnené jej podmienky, vojna sa skončí. Jednou z týchto podmienok je modlitba ruženca. Dnes je opäť čas vojny. Medzinárodnej, národnej, rodinnej, cirkevnej i osobnej... Ak chceme, aby Kristov pokoj zavládol medzi nami, je potrebné denne siahnúť po najúčinnnejšej duchovnej zbrani, po ruženci. On je Dávidovým pracom na Goliáša, nech by sa v našich

životoch ukrýval v akejkoľvek podobe.

Kráľovná Mária vo svojich požiadavkách pokračuje a hovorí: „*Luďia nech sa polepšia.*“ Polepšiť sa, to znamená zanechať hriech. Hriech sa dnes stal bežnou súčasťou života jednotlivcov, spoločnosti a, žiaľ, i života Cirkvi. Obhajujeme hriech, namiesto toho, aby sme činili pokánie. Boh je milosrdný a odpúšťajúci Otec, ale je potrebné opustiť život v bahne hriechu, „život medzi sviňami“ a vrátiť sa k Otcovi tak ako márnотratný syn. On nečakal na Otcovo milosrdenstvo v špíne, do ktorej sa dostal, nezotrúval v hriechu. Vstal a kráčal k Otcovi. Aj my musíme vykročiť k Otcovmu domu. Zanechať všetko, čo nás od jeho lásky oddeľuje. Pokiaľ to neurobíme, nemôžeme zažiť jeho

milosrdenstvo. Kolko pokrstených kresťanov dnes žije v partnerstvách, namiesto v manželstve! Kolí sa topia v cudzoložstve a ospravedlňujú ho svojím nárokom na lásku alebo svojou ľudskou slabosťou! Kolí klamú, kradnú, podvádžajú, nenávidia, osočujú blížneho alebo opúšťajú Cirkev!?... A každé svoje rozhodnutie si títo ľudia dokážu šikovne ospravedlniť, aby necítili vinu a umlčali svoje svedomie. Matka Mária však hovorí jasne, že je potrebné polepšiť sa. Je to podmienka Kráľovnej a aby sme získali silu na jej uskutočnenie, máme sa veľa modliť. Nielen slovami, ale srdcom. Postaviť sa úprimne pred Otca a prosiť o odpustenie, o Ducha Svätého, ktorý dokáže každého z nás pretvoriť na sväté Božie dieťa.

Tretou kráľovskou výzvou Márie sú slová: „*Vyprosujte odpustenie pre hriešnikov!*“ Už zo Svätého písma, z Jakubovho listu (Jak 4, 1-13), znie pre nás výstraha. Ak Boh nevypočul naše prosby, je to preto, že sa zle modlíme. Zle sa modliť znamená modliť sa v hriechu. Nemáť očistenú dušu, zotrvať v ťažkých hriechoch alebo vyžadovať od Boha veľmi sebecké dobrá, ktoré by v konečnom dôsledku

uškodili nám aj našim blížnym. Ak sa chceme dobre modliť, ak túžime byť Bohom vypočutí, musíme najprv zanechať hriech, odpustiť blížnym, a potom môžeme s dôverou dieťaťa a pokorou kajúcnika predstúpiť pred Božiu tvár. Môžeme si byť istí, že budeme vypočutí.

Matka Božia nás ale vyzýva prosiť aj za iných. Nehovorí, modlite sa za hriešnikov, hovorí, že za hriešnikov máme prinášať obety a modliť sa máme k Bohu, aby im odpustil. Presne, ako to urobil Ježiš na kríži, keď zomierajúc volal k Otcovi: „*Otče odpusť im, lebo nevedia čo činia!*“ (Lk 23, 34). Predstúpiť pred Otca a prosiť ho za bratov, ktorí sami neprosia o odpustenie, je veľkým skutkom milosrdenstva. Mária nás vyzýva k takejto modlitbe, pretože zachraňuje duše.

Ak zoberieme vážne všetko, s čím za nami Kráľovná ruženca prichádza, potom sa zmenia naše srdcia, rodiny, naše národy, tvár Cirkvi i sveta. Pokoj zavládne medzi ľuďmi a Božia milosť bude naplňovať naše životy. Nech Nepoškrvené Srdce Márie zvíťazí nad každou temnotou, každým nepriateľom Boha a jeho stvorenia.

Sr. Mária Lindalva

Svedectvá a spomienky

na sestru M. Bernadetu

Sestra Bernadeta je pre mňa vzorom veľkej dôvery k Panne Márii. Hoci som sa s ňou osobne nikdy nerozprávala, často som ju počula prostredníctvom vysielania Rádia Lumen alebo aj z púti či stretnutí členov Rodiny Nepoškvrnenej. V jej rozprávání ma prekvapilo, keď hovorila o tom, ako to riešila, keď pri organizovaní púti do Lúrd z Rodiny Nepoškvrnenej niekedy chýbali financie. Sestrička s takou veľkou dôverou hovorila Panne Márii: „Postaraj sa o ten náš chýbajúci príspevok, veď chceme ísť k tebe do Lúrd. Tebe to odovzdávam a viem, že ma nesklameš!“ Hovorila, že Nepoškvrnená to vždy zariadila cez ochotných a dobrých ľudí.

Povzbudili ma aj jej návštevy vo väzniciach. Najmä to, s akou ľahkosťou a bez strachu hovorila s väzňami. Mnohí sa obrátili, vrátili sa k Bohu, k rodine, našli zmysel života... A to vďaka jej povzbudivým slovám. Nebola uzavretá v kláštore Milosrdných sestier sv. Vincenta de Paul – Satmárok, ale okrem písania listov aj osobne navštevovala ťažko chorých po ce-

lom Slovensku. Povzbudzovala ich k tomu, aby obetovali svoju bolesť, chorobu napríklad za Svätého Otca. Už od vzniku Rodiny Nepoškvrnenej sa počas celého roka pripravovala duchovná kytica pre neho aj pre otcov biskupov. A trvá to doteraz.

Peknou je aj duchovná pomoc novokňazom, ktorá v RN trvá už veľmi dlho. Viem, že aj sestrička Bernadeta bola akoby duchovnou mamou dvom bratom – dvojičkám, Petrovi a Pavlovi, ktorí stratili mamičku, keď mali desať rokov. Dnes sú obaja kňazmi.

Marta Matejčíková

So sestričkou Bernadetou som sa prvýkrát stretla ako dievča ešte niekoľko rokov pred nežnou revolúciou. Moja sestra sa spolu so sesternicou prostredníctvom svojich spolužiačok zúčastnila duchovnej obnovy, ktorú viedla sestrička Bernadeta. Ja som s nimi nemohla ísť, pretože od narodenia som telesne postihnutá. Po návrate mi rozprávali o sestričke Bernadete aj o tom, čo prežili počas duchovnej obnovy. Odvtedy sa začali každý deň mod-

lievať ruženec – a modlia sa ho až dodnes.

Aj ja som túžila spoznať sestričku, a tak sme ju spolu s rodičmi navštívili v kláštore v Ružomberku, kde vtedy sestrička žila. Keď mojej sesternici Marienke zistili rakovinu (mala iba dvanásť rokov, keď zomrela), sestrička Bernadeta, ktorá vedela o jej chorobe, ju niekoľkokrát navštívila. Keďže sme bývali v jednej dedine, prišla aj k nám. Marienka sa v nemocnici zoznámila s veriacou Erikou, ktorá ju po návrate z nemocnice viackrát navštívila, a potom som šla spolu s ňou do Ružomberka za sestričkou Bernadetou. Naozaj, chorí sa stávali apoštolmi chorých. Boli to pre mňa vzácne stretnutia. Okrem toho, že sme sa rozprávali, vždy sme sa spolu pomodlili ruženec. Spolu s mamkou sme sa stali členkami Rodiny Nepoškvrnenej. Od začiatku sme obidve, či už sme sa modlili každá sama alebo spolu, k spoločným úmyslom, na ktoré sa modliavajú členovia RN, pridávali aj ďalší úmysel: za sestričku Bernadetu. Robili sme to, keď žila na tejto zemi, a pokračujeme v tom aj po jej odchode do večnosti. Niekedy sa za sestričku nielen modlím, ale ju aj prosím o pomoc.

Sestrička veľmi dobre poznala chorých. Vedela, že mnohí sa kvôli svojej ťažkej chorobe alebo postihnutiu vzdávajú, nevidia zmysel svojho života... Vždy nás povzbudzovala k tomu, aby sme sa nevzdávali. Pomáhala nám spoznávať zmysel nášho utrpenia, dodávala nám nádej, povzbudzovala nás k viere a k tomu, aby sme sa veľa modlili. Videli sme, že to nie sú iba nejaké zbožné slová. Sestrička toto naozaj žila, a preto jej slová mali takú veľkú silu. Pri našich stretnutiach sme sa jej mohli opýtať na všetko, čo sme chceli vedieť. Hoci si už nepamätám, čo všetko som sa jej pýtala, viem, že vždy som bola s jej odpoveďami úplne spokojná. Každému vedela odpovedať presne na mieru.

Sestrička Bernadeta sa nezameriavala iba na duchovnú oblasť života chorých. Keď videla, že nemám invalidný vozík a že rodičia ma vozievajú iba na detskom kočiari, pripravila nám veľké prekvapenie. Prišla s návrhom, že by mala možnosť zabezpečiť mi prostredníctvom rakúskej charitatívnej organizácie invalidný vozík. O niekoľko mesiacov mi naozaj prišiel môj prvý invalidný vozík. Bola to veľká zmena v mojom živote! Nemu-

sela som byť už iba doma, mohla som ísť von aj do kostola. Dokážem sa na vozíku pomocou rúk pohybovať aj sama.

Keď sa sestrička Bernadeta presťahovala z Ružomberka do Charitného domova vo Vrúcku, aj tam sme ju navštevovali. To, k čomu nás povzbudzovala pri osobných stretnutiach aj na duchovných cvičeniach, sa snažíme odovzdávať aj ďalším. Svojím životom chceme

povzbudzovať najmä chorých, aby sa nevzdávali, aby dôverovali a modlili sa. Oporou v živote je pre mňa modlitba a rodina. Modlitbu ruženca odovzdávame v našej rodine ďalej. Tak, ako sme sa ho modlievali my v rodine, tak sa neskôr spolu s nami začali modliť aj neteřine deti, ktoré s nami bývajú. Vďaka Bohu, že som vo svojom živote stretla sestričku Bernadetu.

Alenka z Oravy

Svedectvá z kríža

Boli to krásne chvíle, keď sme sa spolu modlili

Tieto riadky sa mi píšu veľmi ťažko, ale musím ich napísať. Od úmrtia mojej milovanej mamičky Anny už prešlo niekoľko rokov, a predsa sa vždy objaví niečo, čo je potrebné po jej úmrtí doriešiť. Je to pre mňa vždy bolestné. Spolu s mamičkou sme sa v roku 1996 stali členkami veľkej rodiny – Rodiny Nepoškrvnenej. Moja mamička však v roku 2016 odišla do večnosti. Boli to krásne chvíle, keď sme sa spolu modlili posvätný ruženec. Jej odchodom do večnosti sa zmenilo len to, že sa ho teraz modlím ešte častejšie, ako sme sa ho modlili spolu.

Modlitba je to, čo mi dáva silu kráčať so svojím krížom ďalej aj bez mojej milovanej a milujúcej mamičky. Každý deň ďakujem nebeskému Otcovi za to, že mi dal najlepších rodičov na svete, lásavých, obetavých, čestných... mohla by som donekonečna vymenovávať ich kladné vlastnosti. Úprimne verím, že obaja sú už spolu v dome nebeského Otca, a tak ich náš Pán odmenil za to, ako žili tu na zemi.

Chcem sa poďakovať za obetavú prácu pre nás členov Rodiny Nepoškrvnenej a za každé číslo časopisu. Pre mňa je to zdroj posily do každodenného života.

Mária

Nikdy sa nebudem môcť dostatočne poďakovať

Oslávila som už svoje 90. narodeniny. V roku 1965 môjmu manželovi v levočskej nemocnici povedali, že po mojej druhej operácii obličiek budem žiť už iba mesiac, nanajvýš dva. Mne povedali iba to, že sa musím zmieriť s tým, že do konca života budem mať vonkajší vývod z pravej obličky.

Za moje uzdravenie sa modlil nielen môj manžel s deťmi, ale aj môj otec, strýko kňaz, sestry a mnoho ďalších ľudí. Aj ja som prosila, keď som vládala, o svoje uzdravenie. Nie kvôli sebe, ale kvôli deťom, aby neostali sirotami. Prosila som o orodovanie aj Levočskú Pannu Máriu, ktorá mi je taká blízka. Sľúbila som, že ak vyzdraviem, každý rok sa pôjdem ja alebo niekto z rodiny poďakovať za tento dar

do Levoče. To sme doteraz každý rok splnili.

Božím riadením som sa dostala do nemocnice v Hradci Králové. Pán profesor Jozef Švab ma musel ešte 4-krát operovať, kým mi dal obidve obličky do poriadku. Ako vďaku som mala pre neho iba modlitbu, ale presa som sa ho opýtala: „Pán profesor, ako sa vám zavďačím?“ On mi na to povedal: „Vďakou pre mňa bude to, že vrátim matku štyrom deťom!“

Viem, že som si ničím nezaslúžila taký dlhý život. Už možno tisíckrát som povedala: „Keby som deň i noc d'akovala Pánu Bohu i našej nebeskej Matke, nikdy sa za to všetko, čo som v živote dostala, nebudem môcť dostatočne poďakovať.“

Tieto riadky píšem preto, aby čo najviac ľudí vedelo, aký nekonečne dobrý, láskavý a milosrdný je Pán.

Žofia

Ohlasy

Som novokňaz Trnavskej arcidiecézy. Potešil ma Váš list aj duchovný dar spolu s časopismi a vzácnymi myšlienkami. Cením si, že nezabúdate ani na túto formu apoštolátu. Primičný obrázok do určenej rodiny som už poslal.

Prosím Vás naďalej o modlitby a obety.

Vdp. Peter Sklenár

Aj ja by som chcela patriť do Spoločenstva dobrovoľníkov pri Rodine Nepoškvrnenej. O dob-

rovoľníctve som sa dozvedela od mojej známej lekárky, ktorá tiež slúži ako dobrovoľník. Mám 54 rokov, žijem sama a som učiteľkou na gymnáziu.

Verím, že takáto služba by mi prišla aj posun v duchovnom živote, keďže nepatrím do žiadneho spoločenstva a ani v škole nemám

na to priestor. Učím nemecký jazyk a chémiu a práca je časovo náročná a psychicky vyčerpávajúca. Mám skúsenosť z minulosti, že aktívna služba v Cirkvi mi bola len prínosom. V každom prípade by som chcela skúsiť, či sa na to budem hodiť a čím môžem poslúžiť. Ďakujem.

Marcela

Informácie

- ✿ Tí, ktorí máte záujem prihlásiť sa na duchovnú obnovu, môžete sa prihlásiť na našej adrese, ešte máme voľné miesta. **Duchovná obnova, ktorú bude viesť vdp. Branislav Kožuch, sa uskutoční v dňoch 27. až 30. 10. 2022 v Badíne** (pri Banskej Bystrici). Tešíme sa na vás.
- ✿ Ak ste ešte nenahlásili duchovnú kyticu pre Svätého Otca a otcov biskupov k Vianociam, nezabudnite ju poslať najneskôr do **20. októbra 2022** na našu adresu. Dôležitý je aj text s blahoželaním pre Svätého Otca, aby sme mohli niektoré vaše príspevky vybrať do listu pre Svätého Otca Františka a otcov biskupov.
- ✿ Mnohí naši členovia nás predišli do večnosti. Pamätajme na nich vo svojich modlitbách. Každý mesiac dávame odslúžiť jednu svätú omšu za zomrelých členov RN. V novembri dáme za nich odslúžiť 5 svätých omší.
- ✿ 8. decembra si pripomenieme hlavný sviatok Združenia Rodina Nepoškvrnenej, ktorým je slávnosť Nepoškvrneneho počatia Panny Márie. Pozývame vás, aby ste sa na tento sviatok pripravili modlitbou. Prílohou vianočného čísla časopisu RN v roku 2021 bol Kalendárik – Modlitebník, v ktorom bol uvedený aj deviatnik k Nepoškvrnenej. Na slávnosť sa môžeme pripraviť aj týmto deviatnikom. V deň slávnosti zasväťme seba, naše rodiny, všetkých našich príbuzných a známych, všetkých členov RN, naše Slovensko aj celý svet Nepoškvrnenej Srdcu Panny Márie.

Osemsmerovka

„Zvíťazíš, ...“

Po vyškrtaní všetkých slov zvyšných 31 písmen tvorí tajničku.

ADEPT, ALTÁN, ASTRA, AUTOR, BEŽCI, BIRET, CÁRICA, ČISTOTA, ČNOSŤ, EMPATIA, EREMITA, FAUNA, IDYLA, KAPELA, KOZMOS, KRÁSA, KRIVICA, LUPEŇ, LUTNA, MANNA, MARŽA, MATKA BOŽIA, MINSK, MISÁL, MOTTO, MÚDROSTĚ, NÁUKA, ODBER, ODRODA, OFERA, ORÁTOR, ORODOVNICA, PÁPEŽ, RADOSŤ, RUŽA DUCHOVNÁ, RUŽENEC, RUŽICA, SCÉNA, SEINA, SONET, SRDCE, STRÁŇ, STUPEŇ, TRAUMA, TRIUMF, ÚPÄTIE, VERNOSŤ, VIERA.

A	R	T	S	A	S	A	A	A	Č	I	S	T	O	T	A	K	
E	L	Ď	R	O	R	I	C	U	L	U	I	T	R	M	R	S	
E	R	E	M	I	T	A	Ž	I	T	Y	T	C	U	U	E	T	
N	I	Z	P	A	R	O	T	Á	R	O	D	A	Ž	P	P	R	
V	O	T	P	A	N	N	A	C	M	Á	R	I	A	E	E	Á	
K	O	M	Ā	V	K	N	Á	L	A	T	C	Ú	D	L	B	Ň	
Ž	E	P	Á	P	O	P	A	U	T	A	A	A	U	N	I	N	
Ť	S	O	R	D	Ú	M	R	P	K	Á	C	T	C	H	U	R	V
S	S	O	R	A	M	U	Á	E	A	A	N	I	O	T	E	R	
O	R	O	N	A	Ž	K	I	Ň	B	A	I	A	V	R	T	U	
D	D	N	N	E	E	R	O	R	O	D	O	V	N	I	C	A	
A	C	I	N	Č	T	Á	A	O	Ž	P	O	O	Á	U	R	U	
R	E	E	S	L	Á	S	I	M	I	K	S	N	I	M	A	K	
S	C	É	N	A	T	A	Í	Š	A	Ť	A	R	E	F	O	F	

Osemsmerovku pripravila Eleonóra Argalášová.

Správne vylúštenie tajničky nám pošlite písomne na adresu redakcie najneskôr do **20. októbra 2022**.

Tajnička osemsmerovky z čísla 3/2022 znie: „Starí ľudia sú poslami budúcnosti, lásky, nehy a múdrosti prežitého života.“ Výhercovia sú: **Anna Koboriová** z Boľa, **Helena Hrdá** z Partizánskeho a **Slávka Pačechová** z Čimhovej. Výhercom srdečne blahoželáme a posielame peknú knihu.

Modlitba k sv. Terézii z Lisieux za misie

Svätá Terézia, patrónka misií,
ty si v láske našla stredobod svojho povolania,
lebo si poznala, že bez lásky
by apoštoli neboli zvestovali evanjelium
a mučeníci by neprelievali krv;
prosíme ťa, oroduj u Pána za rozvoj misií,
aby Duch Svätý vzbudil najmä v srdciach mladých
misionárske povolania,
a zosielaj z neba na misionárov kňazov,
rehoľné sestry i laikov ruže svojej lásky.
Amen.

*„Ruženec sme dostali ako dar.
Je to niečo, čoho sa môžeme dotýkať,
držať ho a uchopiť ho v ťažkých
momentoch svojho života;
je to ako uchopenie Máriinej ruky.“
(fr. Carlos Aspiroz Costa OP)*